

Amanda Svensson

Et system så storslået at det blænder

555 sider

Modtryk

Der er masser af konflikter at tage sig af, og masser af plots at regne på i denne mursten af en roman, der ikke skuffer, hvis man er til store, episke fortællinger med krummelurer og sidehandlinger. Det grænser til for meget af det gode, før man kommer igang. Men DET er det ikke, skulle vi hilse og sige, når vi er et halvt hundrede sider inde i bogen. Så føler man sig både beriget, oplyst og ikke mindst så nysgerrig og engageret, at de sidste 500 sider går som en leg.

Der er nogle dejlige miljøer i bogen, et smukt og harmonisk sprog. Handlingerne bliver knyttet sammen til aller-aller-aller-sidst, og det er det, der giver bogen den ekstra dimension, at man må sige, den er sin vægt værd.

Der er ganske enkelt noget eventyr over den, noget mod, noget visdom, kendskab til drama i de små ting.

Amanda Svensson er kendt for sit alternative sprog. DET bliver man ikke skuffet over denne gang. Hun blander poetisk sprog med filosofiske og analyserende vendinger. Hverdagens realisme er blandet med bizarre skub mod det ubegribelige, og det er det, der også gør bogen en fornøjelse at læse, idet vi automatisk kommer til at tænke, *kan vi også det, kender vi også nogen, der gør sådan og sådan.*

Videnskab, kunst, populærkultur, alt er blandet sammen i en pærevælling, nøjagtigt som læserens egne tanker kan være det, men som vi egentlig ofte nødtigt vedkender os, for vi elsker jo det forståelige og det rationelle, selv om det er begrænsende, og det er her, kunsten og litteraturen kan løsne op.
Som nu den bog her.

Vi stifter bekendtskab med Sebastian, så Clara, dernæst Matilda, så bliver der ballade, da farmand letter sit hjerte, og en andens går i stå. Bare sådan en vending; det er jo guld værd. Og var det ikke tragisk, så var det jo lige til at grine af. Vi vælger at trække på smilebåndet, og det gør man mange, mange, mange steder gennem bogen, hvor man tankefuldt kigger hen for sig i erkendelse af, at nå ja, sådan kan man bestemt også se på tingene og skrive en bog.

Et kvart århundrede senere er der en, der hænger sig i en dørkarm, mens en mor møder djævelen i en kolonihave.

Sådan bliver forfatteren ved og ved og ved med at veksle mellem det helt normale og det absolut groteske. Kan vi andre lære at se noget i barokke situationer, som vi ikke så før?

Vi vil vove den påstand, at det kan man efter at have læst bogen.

Hvor vi også bliver kloge på Moder Jord, hvor forfatteren skriver, at kun 0,01 procent af jordens totale biomasse udgøres af mennesker, mens tretten procent af jordens samlede liv ligger begravet i jordskorpen, og at 83 procent af jordens liv udgøres af planter.

Det kloge og videnskabelige ind imellem skæg, ballade og eftertænksomhed. Sådan tolker vi superbogen her, der er fyldt med overraskelser.